

Sygn. akt III U 925/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 r. w Przemysłu

na rozprawie

sprawy R. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania R. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 24 lipca 2014 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy R. H. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, poczynwszy od dnia 11 lipca 2014 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 925/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 października 2014 r.

Decyzją z dnia 24 lipca 2014 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy R. H. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Organ rentowy stwierdził, że brak podstaw do uwzględnienia szczególnego zatrudnienia wnioskodawcy w następujących okresach:

- 1 lipca 1976 r. – 31 grudnia 1983 r.,

- 1 stycznia 1984 r. – 5 stycznia 1992 r.

- 6 stycznia 1992 r. – 31 maja 1993 r. z uwagi na nieprawidłowe udokumentowanie tych okresów na podstawie świadectw pracy w szczególnych warunkach. W dokumentach tych nie określono charakteru zatrudnienia bądź wskazano niewłaściwe stanowisko.

Wnioskodawca R. H. w dniu 5 sierpnia 2014 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca i niezgodna ze stanem faktycznym. Na potwierdzenie charakteru pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powołał się na zeznania świadków, wnosząc o uwzględnienie pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Natomiast na dzień złożenia wniosku emerytalnego nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca wprawdzie przedstawił świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych wystawione przez (...) Spółdzielnię (...) w upadłości

w R., jednak dokumenty te zawierają niedokładności. W rezultacie nie mogą stanowić środka dowodowego na potwierdzenie, że wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca R. H. urodzony (...) w dniu 7 lipca 2014 r. wystąpił z wnioskiem o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że pozostaje w stosunku pracy.

Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji złożonej przy wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy oraz kapitał początkowy. Ponadto przedłożył świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w (...) Spółdzielni (...) w Upadłości w R..

Rozpoznając ten wniosek organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 24 lipca 2014 r. ustalił, że wnioskodawca legitymuje się ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 28 lat, 1 miesiąc i 15 dni. Niemniej odmówiono mu prawa do emerytury z uwagi na nieudokumentowanie zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (kapitałowe i rentowe):

- wniosek o kapitał początkowy z dn. 7.11.2003 r.

- wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dn. 29.09.1997 r.

2. Akta organu rentowego (emerytalne):

- wniosek o emeryturę z dn. 7.07.2014 r.

- Świadczenia wykonywania prac w szczególnych warunkach z dn. 18.05.2004 r.,

- umowa o pracę z dn. 1.04.2014 r.

- decyzja odmowna z dn. 24.07.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca R. H. z zawodu mechanik-kierowca pracę zawodową rozpoczął w Okręgowym Zakładzie (...)

w J. Oddział w R.. Pracował tam od 1 września 1970 r. do 31 maja 1976 r., zajmując kolejno stanowisko ucznia oraz ślusarza remontowego. Swoje obowiązki wykonywał w pogotowiu technicznym zakładu. W czasie tego zatrudnienia odbył zasadniczą służbę wojskową.

Następnie od 1 lipca 1976 r. podjął pracę w Spółdzielni (...) Oddział w R., został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodowego. Natomiast z dniem 1 stycznia 1984 r., za porozumieniem między zakładami pracy, został przyjęty do pracy w (...) Spółdzielni (...) w R., gdzie został zatrudniony również jako kierowca samochodowy. W zatrudnieniu tym pozostawał do 31 października 1997 r., zajmując także stanowisko pomocnika malarza, pomocnika murarza oraz sprzedawcy.

Sąd ustalił też, że w połowie 1976 r. z połączenia Wojewódzkiego Zakładu (...) w R. i Spółdzielni (...) powstała jedna firma pod nazwą Spółdzielnia (...) Oddział w R.. Część pracowników tej Spółdzielni, w tym kierowcy w związku z kolejną reorganizacją zakładu, zostało przejętych z dniem 1 stycznia 1984 r. przez (...) Spółdzielnię (...) w R.. (...) Spółdzielnia (...) w R. obejmowała około 100 terenowych jednostek tj. Punktów Skupu (...) - zlewni mleka. Bez względu na nazwę zakładu pracy baza sprzętowo-samochodowa znajdowała się w R. przy ul. (...).

Wnioskodawca, podobnie jak świadkowie Z. K. (1) i S. W. (1) od 1976 r. do stycznia 1992 r. pracował w obu tych firmach wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego. Kierowcy, w tym wnioskodawca jeździli samochodami marki J. i S. (...) i 200. Były to samochody skrzyniowe, na których były 2-4 beczki oraz samochody-cysterny o ładowność około 5 ton, w których przewożono około 5-10 tys. litrów mleka. Oprócz mleka tymi samochodami rozwożone też maślanek i serwatkę.

Dopiero od 6 stycznia 1992 r. powierzano wnioskodawcy inne prace, w zależności od potrzeb pracodawcy, który miał już wtedy kłopoty finansowe. W rezultacie do 31 maja 1993 r. wnioskodawca pracował przy remontach warsztatów i pomieszczeń produkcyjnych jako malarz i murarz, a następnie do 31 października 1997 r. jako sprzedawca.

Wnioskodawca cały czas pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Faktycznie jako kierowca przy rozwożeniu mleka pracował po 12-14 godzin na dobę, łącznie z sobotami, niedzielami, a nawet w święta. Pracę rozpoczynał około 5 rano i podobnie jak inni kierowcy zwoził do R. mleko ze zlewni mleczarskich oraz PGR z terenu obecnego powiatu (...) i częściowo (...). Poza tym wywoził z mleczarni serwatkę i maślanek. Każdy z kierowców odpowiadał za przydzielony mu samochód, pracowali oni na różnych trasach, które każdorazowo ustalał im dyspozytor. Z wykonanej pracy rozliczali się na podstawie kart drogowych, w których odnotowywali godziny przejazdu oraz trasę.

Dodatkowo na potwierdzenie charakteru swego zatrudnienia wnioskodawca uzyskał od syndyka masy upadłości OSM w Upadłości trzy świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 18 maja 2004 r. W dokumentach tych wskazano, że w okresie od 1 lipca 1976 r. do 31 grudnia 1983 r. (7 lat i 6 miesięcy) oraz od 1 stycznia

1984 r. do 5 stycznia 1992 r. (8 lat i 5 dni) wykonywał on prace kierowców samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy. Natomiast w okresie od 6 stycznia 1992 r. do 31 maja 1993 r. (1 rok, 4 miesiące i 26 dni) wykonywał prace jako malarz farbami zawierającymi substancje toksyczne.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- świadectwa pracy z dnia 2.06.1976 r., 30.12.1983 r. i 25.09.1997 r.,

2. Akta osobowe wnioskodawcy:

- Zaświadczenia Rp-7 z dn.24.09.2001 r.

- świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 18.05.2004 r.,

3. kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej świadka S. W. (1)

k. 16-20.,

4. kserokopia świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych świadka Z. K. (1) z dnia 4.02.2000 r. k. 21,

5. zeznania świadków:

- S. W. (nagranie rozprawy z dn. 31.10.2014 r. – 20 min.),

- Z. K. (nagranie rozprawy z dn. 31.10.2014 r. - 11 min.),

6. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy z dn. 31.10.2014 r. - 33 min.).

Ponadto Sąd ustalił, że w dniu 29 września 1997 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 6 listopada 1997 r. organ rentowy przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 30 listopada 1999 r., począwszy od wyczerpania zasiłku chorobowego. Prawo do świadczenia rentowego na stałe wnioskodawca uzyskał na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 28 maja 2007 r. Równocześnie pobierając rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy wnioskodawca pracował w ochronie. Ostatnią umowę o pracę z firmą (...) sp. z o.o. w W. ma zawartą na okres od dnia 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2019 r. na stanowisku pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (rentowe):

- wniosek o rentę z dnia 29.09.1997 r.

- decyzje rentowe z dnia 6.11.1997 r. i 28.05.2007 r.

2. Akta organu rentowego (emerytalne):

- umowa o pracę z dnia 1.04.2014 r.

3. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy – 33 min.).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego. Ponadto Sąd uwzględnił dokumentację z akt osobowych wnioskodawcy

z okresu jego zatrudnienia w latach 1976-1997. W aktach tych znajdują się świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów) w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli

organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Jak wynika z zeznań przesłuchanych świadków oraz zeznań wnioskodawcy faktycznie pracował on przede wszystkim jako kierowca samochodu ciężarowego.

Za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków również kierowców samochodów ciężarowych: S. W. (1) i Z. K. (1). Świadczenie ci dokładnie opisali strukturę zatrudnienia zarówno w Spółdzielni (...) Oddział w R., jak i w (...) Spółdzielni (...) w R.. Wskazali, jakie prace wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy. Dodatkowo okazało się, że świadek Z. K. (1) prawo do emerytury uzyskał na podstawie wyroku tut. Sądem w sprawie sygn. akt III U 33/12. Sąd podzielił także zeznania wnioskodawcy, który dodatkowo podał jakie prace wykonywał przez sporne okres zatrudnienia.

Zebrana obecnie dokumentacja wraz zeznaniami świadków i wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W rezultacie Sąd uznał, że choć świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych zawierają pewne niedokładności, to w związku z zeznaniami świadków i jego własnymi, możliwe było poczynienie uzupełniających ustaleń, że w okresie od 1976 do 1992 r. pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego. Wszystkie zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz

- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca wykazał, iż ukończył 60 lat oraz posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego.

W toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę:

- w Spółdzielni (...) Oddział w R. w okresie od 1 lipca 1976 r. do 31 grudnia 1983 r. (7 lat i 6 miesięcy) na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz

- w (...) Spółdzielni (...) w R. od 1 stycznia 1984 r. do 5 stycznia 1992 r. 8 lat i 5 dni) na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i w okresie od 6 stycznia 1992 r. do 31 maja 1993 r. (1 rok, 4 miesiące i 26 dni) na stanowisku malarza farbami zawierającymi substancje toksyczne.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – dokumentacji osobowej oraz w zeznaniach świadków i jego własnych. Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczą dowody np. z zeznań świadków i stron. Na tej podstawie Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne, a jego żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje co do zasady na uwzględnienie.

Sąd przyjął bowiem, że praca wnioskodawcy zarówno w Spółdzielni (...) Oddział w R. w okresie od 1 lipca 1976 r. do 31 grudnia 1983 r. (7 lat i 6 miesięcy), jak i w (...) Spółdzielni (...) w R. od 1 stycznia 1984 r. do 5 stycznia 1992 r. (8 lat i 5 dni) tj. przez okres 15 lat i 6 miesięcy wykonywana była na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony - beczkownikach i cysternach do rozwożenia mleka.

Stanowisko zajmowane faktycznie przez wnioskodawcę wymienione jest

w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów” oraz w Zarządzeniu Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. M.R.L.i G.Ż Nr 2 poz.88) w wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 – „kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”. Ponadto wskazane jest w zał. nr 1 do uchwały Nr 16/83 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w zakładach pracy spółdzielczości mleczarskiej – Dział VIII, poz. 2 pkt 1.

W orzecznictwie podnosi się, iż praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 r., III AUa 1797/11, LEX nr 1130404).

Równocześnie Sąd przyjął, że brak podstaw do przyjęcia, że także praca w (...) Spółdzielni (...) w R. w okresie od 6 stycznia 1992 r. do 31 maja 1993 r.

(1 rok, 4 miesiące i 26 dni) na stanowisku malarza farbami zawierającymi substancje toksyczne była wykonywana w warunkach szczególnych. W tym okresie zatrudnienia, co wynika z zeznań świadków oraz wnioskodawcy, pracował on przy różnych pracach remontowych, m.in. przy malowaniu. Prace wykonywane przy malowaniu substancjami toksycznymi zostały wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w Dziale XIV dotyczącym prac różnych poz. 17 oraz w zał. nr 1 do uchwały Nr 16/83 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z dnia 27 czerwca 1983 r.

w sprawie prac wykonywanych w zakładach pracy spółdzielczości mleczarskiej – Dział XIV, poz. 17 pkt 3. W nin. sprawie na podstawie przeprowadzonych dowodów nie można jednak stwierdzić, że we wskazanym okresie wnioskodawca wykonywał wyłączne prace przy malowaniu i to malowaniu substancjami toksycznymi. Już ta okoliczność powoduje, że

z przyczyn wskazanych wyżej nie można przyjąć, że wnioskodawca pracował wówczas stale i w pełnym wymiarze wyłącznie przy takich szkodliwych pracach. Ewentualne wykonywanie prac malarskich zależało bowiem od bieżących potrzeb remontowych

Niemniej rozstrzygając kwestię charakteru zatrudnienia wnioskodawcy, Sąd przyjął, że wykazał on ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przed dniem 1 stycznia 1999 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury, poczynając od dnia 11 lipca

2014 r. tj. osiągnięcia wieku emerytalnego, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności

niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu z dokumentacji osobowej oraz zeznań świadków) zwalniają organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć:

- pełnomocnikowi ZUS O/R. - J. D.,

2. K.. 14 dni.

P-śl, 17 listopada 2014 r.